

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΕΙΑΣ ΤΟΥ ΚΑΙ Η ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΙΚΗ ΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΑΣ ΤΟΥ ΣΤΟΝ ΜΑΖΩΤΟ ΛΑΡΝΑΚΑΣ*

Καὶ γῆν λιπόντας τοὺς περὶ Ξενοφῶντα,
Ἄβρᾱ ξενίζω τοῦ λόγου πανδαισίᾳ.
Παισὶν ἅμ' ἡδ' ἀλόχῳ Ξενοφῶν θάνεν εἰκάδι ἕκτη.

Ὁ ὄσιος πατήρ ἡμῶν Ξενοφῶν ἔζησε κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Αὐτοκρατόρων Ἰουστίνου Α' (518-527) καὶ Ἰουστινιανοῦ (527-565) καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη. Ἦταν πλούσιος καὶ εὐγενής καὶ ἐνέπνεε τὴν πρὸς Θεὸν εὐσέβεια. Εἶχε καὶ σύζυγο ἢ ὁποῖα εἶχε τὴν ἴδια ἀρετὴ καὶ ὀνομαζόταν Μαρία. Μαζί ἀπέκτησαν δύο τέκνα, τὸν Ἀρχάδιο καὶ τὸν Ἰωάννη, τοὺς ὁποίους ἔστειλε στὴ Βηρυτό, γιὰ νὰ ἀκολουθήσουν νομικὲς σπουδὲς στὸ ἐκεῖ σπουδαῖο Πανεπιστήμιο τῆς ἐποχῆς. Οἱ νέοι διέπρεπαν στίς σπουδὲς τους τόσο στὰ μαθήματα ὅσο καὶ στὴν ἀρετὴ τους.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀσθένησε ὁ Ξενοφῶν καὶ κάλεσε τὰ παιδιά του νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Κωνσταντινούπολη (καὶ τοὺς εἶπε· «Ἐγὼ παιδιά μου, ἴσως πεθάνω· νὰ ξέρετε καλά ὅτι ὅλοι μὲ ἀγαποῦσαν γιὰ τὶς ἀρετὲς μου. Ποτέ δὲν ὕβρισα κανένα, οὔτε ντρόπιασα, οὔτε ὀργίστηκα, οὔτε κατέκρινα, οὔτε φθόνησα, οὔτε προκάλεσα ζημιὰ σέ κανέναν ἢ παρεπίκρανα. Δέν ἀπουσίαζα ποτέ ἀπὸ τὶς ἐκκλησιαστικὲς ἀκολουθίες· δέν ἔδιωξα ξένο ἢ φτωχὸ ἀπὸ τὸ σπίτι μου, ἀλλὰ ἔδινα σέ ὅλους κατὰ τὴ δύναμή μου. Δέν γνώρισα ἄλλη γυναίκα ἐκτός ἀπὸ τὴ μητέρα σας, μέχρι πού γεννηθήκατε, ὅποτε διατηρήσαμε ἀπὸ κοινοῦ παρθενία. Φρόντιζα γιὰ τὴν ὀρθόδοξη πίστη ἕως θανάτου· μὲ παρόμοιο τρόπο σᾶς παρακαλῶ νὰ κάνετε κι ἐσεῖς, ἐάν θέλετε νὰ σᾶς εὐλογῆσει ὁ Θεός, γιὰ νὰ ζήσετε πολλὰ χρόνια. Νὰ βοηθάτε τὶς χῆρες καὶ τὰ ὀρφανά, νὰ τιμᾶτε τοὺς ἱερωμένους καὶ νὰ ἐπισκέπτεσθε τοὺς ἀσθενεῖς. Νὰ συμπαραστέκεστε σέ ὅσους δικάζονται. Νὰ θυμάστε καὶ νὰ εὐλαβεῖστε ὅσους ἀσκοῦνται στὰ ὄρη, στὰ σπήλαια καὶ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς γῆς, ἐπειδὴ μέσω αὐτῶν ἔλεεῖ τὸν κόσμον ὁ Κύριος καὶ νὰ θυμάστε ὅτι δέν ἀπουσίαζε ποτέ μοναχικὴ τράπεζα ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Τὰ Μοναστήρια νὰ προστατεύετε, νὰ μὴν ἀπουσιάζετε ἀπὸ τὶς ἀκολουθίες τῆς ἐκκλησίας, τὴ μητέρα σας νὰ τιμᾶτε καὶ νὰ ὑπακούετε σέ ὅλα τὰ προστάγματά της μὲ φόβο καὶ εὐλάβεια, διότι καὶ αὐτὴ ζεῖ σύμφωνα μὲ τὶς ἐντολὲς τοῦ Κυρίου. Νὰ ἀγαπᾶτε τοὺς ὑπηρέτες σας σάν νὰ εἶναι παιδιά σας καὶ ὅσοι γεράσουν νὰ τοὺς δίνετε τροφή μέχρι θανάτου. Πλοῦτο ἔχετε ὅσο χρειάζεστε, ὅποτε δέν σᾶς λείπει τίποτε στὸν πρόσκαιρο τοῦτο κόσμον, καί, ἂν ποθεῖτε νὰ κληρονομήσετε καὶ τὴν οὐράνια βασιλεία, νὰ τηρήσετε ὅλες τὶς ἐντολὲς του Θεοῦ, καθὼς βλέπετε ἐμένα νὰ κάνω».)

Αὐτά καί ἄλλα πολλά ἄκουσαν τόν πατέρα τους νά τούς λέει, ὄχι φαρισαϊκῶς, ἀλλά γιά νά τούς νουθετήσει καί ἔκλαιγαν γοερά λέγοντας: «Μήν μᾶς ἐγκαταλείπεις πατέρα, ἀλλά παρακάλεσε τόν Θεό νά ζήσεις ἀκόμα λίγα χρόνια, μέχρι νά μᾶς ἀποκαταστήσεις». Ὁ δέ, μέ δάκρυα στά μάτια τούς εἶπε νά φύγουν καί τό πρωί τούς ξανακάλεσε καί τούς εἶπε: «Ἀπό τή στιγμή πού μέ θυμήθηκε ὁ Θεός καί ἔπεσα στό κρεβάτι, τόν παρακαλοῦσα νά μοῦ δώσει ζωή μέχρι νά σᾶς ἀποκαταστήσω, γιά νά μήν ἀφήσω ἀνολοκλήρωτη τή φροντίδα σας. Τήν προηγούμενη βραδιά ὁ Θεός εἰσάκουσε τήν προσευχή μου καί μοῦ ἔδωσε τήν ἐντολή νά παραμείνω στόν μάταιο τοῦτο κόσμος, μέχρις ὅτου ὀρίσει ἡ βασιλεία Του». Αὐτά ἀφοῦ ἄκουσαν χάρηκαν εὐχαριστῶντας τόν Θεό. Ὅταν θεραπεύτηκε ἀπό τήν ἀσθένεια, τούς ἔστειλε πάλι στή Βηρυτό, γιά νά ὀλοκληρώσουν τίς σπουδές τους. Καθ' ὁδόν, ὅμως, ναυάγησε τό πλοῖο πού τούς μετέφερε καί μέ δάκρυα στά μάτια προσεύχονταν ἐπικαλούμενοι τόν Θεό καί τούς Ἁγίους, γιά νά τούς βοηθήσουν. «Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Θεέ Παντοδύναμε, βοηθήσέ μας στή θλίψη μας καί λύτρωσέ μας ἀπό τόν κίνδυνο, ὥστε νά μπορέσουμε καί ἐμεῖς νά κάνουμε τό θέλημά Σου, γιά νά ἀξιωθοῦμε νά μποῦμε στή Βασιλεία Σου· νά θυμᾶσαι, Κύριε, τά ἔργα τῶν γονέων μας καί μή μᾶς στερήσεις τή ζωή, ἀλλά ἀξίωσέ μας νά ζήσουμε καί νά Σέ ὑπηρετήσουμε».

Τότε οἱ ναῦτες, βλέποντας τόν κίνδυνο, μπῆκαν στή σωστική λέμβο, γιά νά σωθοῦν. Τά παιδιά, ἀφοῦ εἶδαν τήν ὀλοκληρωτική ἐγκατάλειψη τοῦ πλοίου, συγχώρησαν ὁ ἕνας τόν ἄλλο καί ἀγκαλιασμένοι ἔλεγαν κλαίοντας· «Σωθεῖτε, δούλοι καί ὄλοι οἱ τοῦ οἴκου μας. Σωθεῖτε, ἀγαπημένοι γεννητόρες. Σώζου κι ἐσύ ἀγαπημένε ἀδελφέ. Ποῦ εἶναι τώρα ἡ περιουσία τῶν γονέων μας; Ποῦ εἶναι ἡ φιλοσοφική σκέψη; Ποῦ εἶναι τά ἔργα καί οἱ ἀρετές τῶν γονέων μας; Ποῦ εἶναι οἱ προσευχές τῶν μοναχῶν; Δέν εἰσακούστηκε τίποτα; Ὅλα ἔγιναν χωρίς σκοπό; Δέν βρέθηκε κανένας ἀξίος τοῦ Θεοῦ ἀπό τούς φίλους καί τούς δούλους Του, τούς ὁποίους φιλοξενοῦσαν οἱ γονεῖς μας, γιά νά μᾶς σώσει μέ τήν προσευχή τους ὁ Κύριος; Ναι, ἀδελφέ μου, ὄλοι εἶναι καλοί καί ἀξιοί, ἀλλ' ἐμεῖς εἴμαστε ἀνάξιοι τῆς παρούσας ζωῆς. Οἱ ἀμαρτίες μας ἐξήλειψαν τίς ἀρετές τῶν γονέων μας καί γι' αὐτό μᾶς ἐγκατέλειψε ὁ Θεός». Αὐτά καί ἄλλα πολλά λέγοντας, ἀσπάστηκαν ὁ ἕνας τόν ἄλλο καί τότε σχίστηκε τό πλοῖο στά δύο. Αὐτοί παίρνοντας ἀπό ἕνα κομμάτι ξύλο ἔπλεαν πάνω σ' αὐτό καθῶς μπορούσαν καί ἀφοῦ κυριεύθηκαν ἀπό τή χάρη τοῦ Θεοῦ ὀδηγήθηκαν στά μέρη τῆς Τύρου, ὁ μὲν Ἰωάννης στήν Μεμφηθᾶ, ὁ δέ Ἀρκάδιος στήν Τετραपुरγία.

Ἄφοῦ λοιπόν βγῆκε ἀπό τή θάλασσα ὁ Ἰωάννης, ἔλεγε πρὸς τόν ἑαυτό του· «Ποῦ νά πάω τώρα γυμνός, νά περάσω τό ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς μου; Ἄς εἶναι δοξασμένο τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Καλύτερα νά ἔχω φτώχεια καί ταπείνωση, παρά περιουσία καί πλοῦτο μάταιο. Γι' αὐτό δέν ἄκουσε ὁ Θεός τή δέησή μας, διότι, καθῶς εἶναι ἀγαθός,

ξέρει τό συμφέρον καθενός μας καί τά οικονομεί ὅλα μέ τή σοφία καί τήν πρόνοιά Του. Ἀλλά ἐμεῖς, χωρίς νά γνωρίζουμε, Τοῦ ζητοῦμε ἀνώφελα πράγματα· ἡ χάρη Του ὁμως μᾶς δίνει ὅλα τά ψυχωφελῆ! Ἦς πάω νά ἡσυχάσω σέ κάποιο Μοναστήρι». Μετά τήν εὐχαριστία αὐτή πρός τόν Θεό, ἔκανε προσευχή καί γιά τόν Ἀρκάδιο παρακαλῶντας τόν Θεό νά τόν λυτρώσει καί αὐτόν καί νά δώσει ἀγαθό λογισμό, νά γίνει Μοναχός. Περπατῶντας δέ αὐτός σ' ἐκεῖνα τά μέρη βρίσκει Μοναστήρι καί ἀφοῦ κτύπησε τήν πόρτα ἤρθε ὁ θυρωρός καί βλέποντάς τον γυμνό ἄνοιξε τίς πόρτες καί τόν ἔντυσε μέ ῥάσα. Ἔπειτα τοῦ προσέφερε φαγητό καί τέλος τόν ῥώτησε ἀπό ποῦ προερχόταν. Ὁ δέ ἀπάντησε· «Εἶμαι ξένος ἄνθρωπος, πού ναυάγησε, καί σώθηκα μέ τήν εὐχή τῆς ἀγιωσύνης σας». Ὁ Μοναχός ἔκλαψε λίγο, κατανύγηκε στήν καρδιά καί ἀφοῦ δόξασε τόν Κύριο, εἶπε στόν Ἰωάννη «Καί τώρα παιδί μου, ποῦ θέλεις νά πᾶς;» Ὁ δέ ἀπάντησε «Θέλω, ἄν εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ, νά γίνω μοναχός». Ὁ δέ εἶπε σ' αὐτόν «Ἀληθινά παιδί μου, ἐπέλεξες καλό ἔργο· θά μιλήσω στόν ἡγούμενο καί ὅτι τόν φωτίσει ὁ Θεός στήν καρδιά του, αὐτό θά κάνεις καί θά σωθεῖς». Ὁ ἡγούμενος, ἀφοῦ ἄκουσε, τόν καθοδήγησε στίς τάξεις τῆς μοναχικῆς πολιτείας. Ἔπειτα τόν σφράγισε μέ τόν Τίμιο Σταυρό καί τόν ἐνέδυσσε μέ τό ἅγιο σχῆμα. Ἀπό τότε ὁ Ἰωάννης ἔμεινε στό Μοναστήρι νηστεύοντας, ἀγρυπνῶντας καί προσευχόμενος πάντοτε. Ὅμως εἶχε πολλή θλίψη γιά τόν ἀδελφό του, ἐπειδή νόμιζε πῶς πνίγηκε.

Ὁ Ἀρκάδιος, βγαίνοντας κι αὐτός ἀπό τή θάλασσα, ἔπεσε στή γῆ καί προσκύνησε τόν Κύριο λέγοντας «Σέ εὐχαριστῶ Θεέ τοῦ πατέρα καί τῆς μητέρας μου, πού δέν μέ ἄφησες νά καταποντιστῶ καί παρακαλῶ τήν εὐσπλαγχνία σου, ὅπως ἔσωσες ἐμένα ἔτσι νά σώσεις καί τόν ἀδελφό μου καί ἀξιώσέ με νά τόν δῶ πρὶν πεθάνω». Αὐτά λέγοντας πῆγε σέ κάποια περιοχή ἐκεῖ κοντά καί τοῦ ἔδωσαν φαγητό καί ροῦχα. Ὅταν ἔφαγε ἔνιωσε καλύτερα. Κοιμήθηκε ἔξω ἀπό τόν ναό τῆς πόλεως καί εἶδε σέ ὄραμα τόν Ἰωάννη πού τοῦ ἔλεγε «Ἀδελφέ Ἀρκάδιε γιατί κλαῖς γιά μένα;» Ἀμέσως ξύπνησε πολύ χαρούμενος, εὐχαρίστησε τόν Κύριο καί εἶχε τίς ἐξῆς σκέψεις «Νά συνεχίσω τά μαθήματά μου; Ποιό θά εἶναι τό ὄφελος; Ὅλα εἶναι πρόσκαιρα καί μάταια. Ἄκουγα τόν πατέρα νά φημίζει τήν μοναχική πολιτεία. Λοιπόν ἄς γίνω μοναχός καί ὁ Θεός θά μέ βοηθήσει». Λέγοντας τήν εὐχή κατευθύνθηκε πρός τήν Ἱερουσαλήμ ὅπου προσκύνησε τοὺς Ἁγίους Τόπους. Ἔπειτα ἀναχώρησε, γιά νά προσκυνήσει τά Μοναστήρια καί πέρασε ἀπό ὅλα.

Περπατῶντας κάποια μέρα ὁ Ἀρκάδιος συνάντησε ἕναν ἅγιο καί προορατικό Γέροντα καί ἀφοῦ τόν προσκύνησε τοῦ εἶπε «Πρακάλεσε ἅγιε πάτερ τόν Θεό διότι βρίσκομαι σέ μεγάλη θλίψη». Ὁ Γέροντας τοῦ εἶπε «Μήν λυπᾶσαι τέκνο μου καί ὁ ἀδελφός σου ζεῖ. Ὅσοι βρίσκονταν στό πλοῖο σώθηκαν καί ἔγιναν μοναχοί, ὅπως κι ὁ ἀδελφός σου καί θέλεις νά τόν δεῖς ὅπως καί τόν πατέρα καί τή μητέρα σου πρὶν

πεθάνεις». Ὁ Ἀρκάδιος, ἀφοῦ ἄκουσε αὐτά, ταραχτήκε ἀπό τό προορατικό χάρισμα τοῦ ἀνδρός, ἔπεσε στά πόδια του καί τόν παρακαλοῦσε δακρῦζοντας «Ἐπειδή ὁ Θεός σου φανέρωσε τά πάντα σχετικά μέ μένα, σέ παρακαλῶ κάνε με μοναχό». Ὁ δέ ἀπάντησε «Ἄς εἶναι εὐλογημένο τό ὄνομα τοῦ Κυρίου, παιδί μου, ἀκολούθα με». Κατευθύνθηκαν στό Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Σάββα καί δίνει ο Γέροντας στόν Ἀρκάδιο τό κελλί του, στό ὁποῖο κατοικοῦσε γιά πενήντα χρόνια. Παρέμεινε μαζί του ἕναν χρόνο διδάσκοντάς τον τόν κανόνα τῆς μοναχικῆς πολιτείας. Μετά ἀπό αὐτά ὁ Γέροντας κατευθύνθηκε στήν ἔρημο, ἀφοῦ πρῶτα ἀποχαιρέτισε τόν Ἀρκάδιο καί τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θά ἐπανερχόταν μετά ἀπό τρία χρόνια γιά νά δεῖ τήν προκοπή του. Παρέμεινε λοιπόν στό κελλί ὁ Ἀρκάδιος κάνοντας μέ προθυμία ὅσα τοῦ δίδαξε ὁ ἅγιος ἐκεῖνος Γέροντας.

Μετά τήν παρέλευση δύο ἐτῶν καί χωρίς νά γνωρίζει ὁ ἅγιος Ξενοφῶν τό ναυάγιο τῶν παιδιῶν του, οὔτε εἶχε ὁποιαδήποτε πληροφορία ἀπό αὐτούς, ἔστειλε ἄνθρωπο στή Βηρυτό, γιά νά μάθει τι κάνουν. Ὁ ἀπεσταλμένος ἀναχώρησε γιά τήν ἀποστολή του καί ἀναζητῶντας τόν Ἰωάννη καί τόν Ἀρκάδιο ἔμαθε ὅτι δέν ἔφθασαν ποτέ στή Βηρυτό. Τότε ἀναχώρησε ἀπό τή Βηρυτό γιά τήν Ἀθήνα, γιά νά ρωτήσῃ μήπως βρίσκονταν ἐκεῖ. Φτάνοντας στήν Ἀθήνα διέμεινε σέ ἕνα ξενοδοχεῖο ὅπου εἶδε ἕναν συνδοῦλο του ντυμένο μέ μοναχικά ροῦχα καί τόν ρώτησε κατ' ἰδίαν λέγοντας «Δέν εἶσαι ἐσύ ὁ τάδε, ὁ ὁποῖος πῆγες μέ τά τέκνα τοῦ κυρίου μας στή Βηρυτό;» Ὁ δέ ἀπάντησε «Ναί». Λέγει τότε ἐκεῖνος «Καί ποῦ εἶναι τά παιδιά;» Τότε δάκρυσε ὁ μοναχός καί εἶπε «Πνίγηκαν στή θάλασσα, νομίζω, καί μόνο ἐγώ σώθηκα. Γι' αὐτό τόν λόγο ἔγινα μοναχός, ἐπειδή δέν ἤθελα νά ἀνακοινώσω τό κακό αὐτό μήνυμα στους κυρίους μου. Τώρα κατευθύνομαι πρὸς τά Ἱεροσόλυμα γιά νά προσκυνήσω τόν Τάφο τοῦ Κυρίου».

Μόλις ἄκουσε τά λόγια τοῦ μοναχοῦ, ἔκλαψε ὁ ἀπεσταλμένος λέγοντας «Ἀλίμονό μου, κύριοί μου! Ποιός νά ἀναγγεῖλει στόν πατέρα σας τόν ξαφνικό καί ἄωρο θάνατό σας; Πῶς νά ἀντέξει ἡ μητέρα σας τόν πόνο; Ποιός νά κληρονομήσῃ τίς ἀρετές καί τόν πλοῦτο τους; Ποιός νά ὑποδέχεται τούς ξένους, νά ἐτοιμάζει τήν τράπεζα γιά τούς φτωχοῦς καί νά ἐπισκέπτεται τούς φυλακισμένους; Ποιός νά φροντίζει τίς Ἐκκλησίες καί τά Μοναστήρια; Ἀλίμονό μου, τόν ἄθλιο! Ὅλοι οἱ φτωχοί θρηνᾶτε, ἐπειδή χάθηκαν οἱ προστάτες σας. Ὁ θησαυρός σας ἀρπάγηκε καί ἡ χαρά σας ἐξαφανίστηκε. Ἀλίμονο σέ μένα τόν ταλαίπωρο, τί να κάνω; Νά ἐπιστρέψω στόν κύριό μου; Καί πῶς νά τοῦ ἀναγγεῖλω τέτοια πικρή ἀγγελία; Ποιός ἀπό τούς φίλους καί τούς γείτονες νά ἀκούσει τούς στεναγμούς καί τά δάκρυα, τή λύπη του βασιλιᾶ καί τῶν ὑπόλοιπων ἀρχόντων τοῦ παλατιοῦ;» Αὐτά καί ἄλλα πολλά ἔλεγε καί τόν παρηγοροῦσαν ὅσοι βρέθηκαν ἐκεῖ «Σταμάτα ἀδελφέ τόν πολύ θρῆνο γιά νά μὴν

πεθάνεις από τή θλίψη. Ὅμως πήγαινε καί πές τά γεγονότα στόν κύριό σου μήπως τά πληροφορηθεῖ ἀπό ἄλλους καί γι' αὐτό τόν λόγο σέ καταραστεῖ καί χάσεις τή ζωή σου». Δέχθηκε τίς συμβουλές τους καί ἐπέστρεψε στήν Κωνσταντινούπολη. Μπήκε στό σπίτι τοῦ κυρίου του καί καθόταν κατηφής καί λυπημένος.

Ὅταν πληροφορήθηκε ἡ Μαρία ὅτι ἐπέστρεψε ὁ δοῦλος, τόν κάλεσε καί τόν ρώτησε τί κάνουν τά παιδιά της. Ὁ δέ εἶπε «Καλά εἶναι». Καί τοῦ λέει ἐκείνη «Ποῦ εἶναι οἱ ἐπιστολές πού σοῦ ἔδωσαν;» Ὁ δέ ἀπάντησε «Καθώς ἐρχόμουν τίς ἔχασα στόν δρόμο». Τότε ταράχτηκε ἡ καρδιά της καί τοῦ λέει «Γιά τό ὄνομα τοῦ Κυρίου, πές μου ὅλη τήν ἀλήθεια». Τότε κραύγασε δυνατά καί εἶπε μέ δάκρυα «Ἀλίμονο κυρία μου, ἔχασες τό φῶς σου στή θάλασσα!» Ἡ δέ μόλις τό ἄκουσε εὐχαρίστησε τόν Θεό καί τοῦ λέει «Σιωπά, μήν τό πεις σέ κανένα. Ὁ Θεός τά ἔδωσε, ὁ Θεός τά πήρε. Ὅπως θέλησε ὁ Κύριος ἔτσι ἔγιναν τά πράγματα. Ἄς εἶναι εὐλογημένο τό ὄνομά του καί τώρα καί στούς αἰῶνες». Τό βράδυ ἦλθε ὁ Ξενοφῶν ἀπό τά ἀνάκτορα συνοδευόμενος ἀπό πολλούς ἐντιμούς καί ἀφοῦ τούς ἀποχαιρέτισε κάθισε νά φάει· εἶχε τή συνήθεια νά τρώει μιά φορά, το βράδυ. Ἐνῶ βρισκόταν στήν τράπεζα, τοῦ εἶπε ἡ γυναίκα του «Κύριε ἐπέστρεψε ὁ ἀπεσταλμένος πού ἔστειλες νά πάει στή Βηρυτό». Λέει ὁ ἅγιος Ξενοφῶν «Δόξα σοι ὁ Θεός, ἅς ἔλθει νά τόν ρωτήσω». Ἡ δέ εἶπε «Εἶναι πολύ καταπονημένος καί ξάπλωσε νά ξεκουραστεῖ». Καί τῆς ἀπαντᾷ ὁ ἅγιος «Φέρε μου τίς ἐπιστολές νά δῶ τί μᾶς γράφουν τά παιδιά μας».

Τότε ἡ γυναίκα μή μπορῶντας νά συγκρατήσῃ τά δάκρυά της, ἔκλαψε. Ὁ δέ Ξενοφῶν τῆς εἶπε «Γιατί κλαῖς; Ἀρρώστησαν τά παιδιά μας;» Ἡ δέ ἀπάντησε «Μακάρι νά ἦταν ἄρρωστα, ἀλλά χάσαμε τά μαργαριτάρια μας στή θάλασσα». Τότε ὁ γέροντας Ξενοφῶν ἀναστέναξε καί εὐχαρίστησε τόν Θεό λέγοντας «Ἄς εἶναι τό ὄνομα τοῦ Κυρίου εὐλογημένο. Μή λυπᾶσαι κυρία μου, καί ὁ Θεός δέν ἐπέτρεψε νά πάθουμε τέτοιο μεγάλο κακό στά γηρατεία μας, ἐπειδή τήρησα ὅλες τίς ἐντολές Του, καθῶς νομίζω. Ὅμως ἅς ἀγρυπνήσουμε αὐτή τή νύκτα προσευχόμενοι στόν Θεό νά μᾶς φανερώσῃ τί ἔγιναν τά παιδιά μας». Προσευχήθηκαν γονατιστοί ὅλη τή νύκτα καί τό πρωί κουράστηκαν καί κοιμήθηκαν. Στόν ὕπνο τους εἶδαν καί οἱ δύο τό ἴδιο ὄραμα, ὅτι τά παιδιά τους στέκονταν ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ καί εἶχαν στά κεφάλια τους λαμπρά καί πολύτιμα στεφάνια. Τοῦ Ἰωάννη τό στεφάνι ἦταν κοσμημένο μέ πολύτιμους λίθους, τοῦ Ἀρκάδιου μέ λαμπρά ἀστέρια. Καί οἱ δύο κρατοῦσαν χρυσάφι στά χέρια τους. Μόλις ξύπνησαν διαπίστωσαν ὅτι εἶδαν τό ἴδιο ὄραμα καί τότε εἶπε ὁ Ξενοφῶν «Στά ἀλήθεια ἀξιώθηκαν μεγάλες τιμές οἱ γιοί μας καί νομίζω ὅτι βρίσκονται στά Ἱεροσόλυμα. Ἄς πᾶμε λοιπόν νά τούς βροῦμε καί νά προσκυνήσουμε τούς Ἁγίους Τόπους».

Ἄφοῦ πήραν πολύ χρυσάφι, ξεκίνησαν γιά τό ταξίδι συνοδευόμενοι ἀπό πολλούς ὑπηρέτες τους. Μετά τήν προσκύνηση σέ ὅλα τά προσκυνήματα τῶν Ἱεροσολύμων ἐλέησαν πολλούς σέ πολλά μέρη καί περιφέρονταν ῥωτῶντας γιά τούς γιούς τους, ὅμως δέν μπόρεσαν νά μάθουν κάτι. Βρῆκαν ὅμως ἕναν ἀπό τούς ὑπηρέτες τους, τόν ὁποῖο εἶχαν στείλει στή Βηρυτό μέ τόν Ἰωάννη καί τόν Ἀρχάδιο, καί φοροῦσε μοναχικά ροῦχα. Ἀμέσως μόλις τόν εἶδαν ἔβαλαν μετάνοια. Ὁ μοναχός τούς προσκύνησε λέγοντας «Μήν κάνετε ἔτσι, κύριό μου, μήν κάνετε σέ μένα, τόν ὑπηρέτη σας μετάνοια». Ὁ ἅγιος Ξενοφῶν τοῦ λέει «Τό ἅγιο σχῆμα, πού φορεῖς, τίμησα καί σέ παρακαλῶ νά μή λυπᾶσαι, ἀλλά πές μας τί ἔγιναν τά παιδιά μας». Ὁ δέ εἶπε «Δέν ξέρω· ἐπειδή καθώς καταστράφηκε τό πλοῖο μας, ὁ καθένας φρόντιζε πῶς νά σωθεῖ, ὁπότε μόνο ὁ Θεός γνωρίζει ἂν ζοῦν ἢ ἂν πέθαναν». Τότε ὁ Ξενοφῶν θέλησε νά δώσει ἐλεημοσύνη καί στούς μοναχοῦς πού βρίσκονταν στήν περιοχή.

Ἀποχωρῶντας ἀπό τά Ἱεροσόλυμα συνάντησαν στόν δρόμο τόν Γέροντα τοῦ Ἀρχαδίου. Ἀμέσως ἔπεσαν στά πόδια του καί ζητοῦσαν τήν εὐλογία του. Ὁ δέ τούς εὐχήθηκε λέγοντας «Ποιός ἀνάγκασε τόν κύριο Ξενοφῶντα καί τήν κυρία Μαρία νά ἔλθουν στά Ἱεροσόλυμα; Τίποτε ἄλλο ἀπό τόν πόθο τῶν τέκνων σας. Μή λυπάστε, προσθέτει ὁ Γέροντας, ἐπειδή τά παιδιά σας ζοῦν καί ὁ Θεός θέλει νά σᾶς φανερώσει τή δόξα τους. Ὅμως πηγαίνετε στόν Ἰορδάνη ποταμό, καλοί ἐργάτες τοῦ ἀμπελῶνα Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ καί ὅταν ἐπιστρέψετε θά δεῖτε τά παιδιά σας». Μετά τόν ἀποχαιρετισμό συνέχισαν τόν δρόμο τους. Ὁ Γέροντας πορεύθηκε πρὸς τά Ἱεροσόλυμα καί, ἀφοῦ προσκύνησε, κάθισε κοντά στόν Γολγοθᾶ, στό ἔδαφος, γιά νά ἀναπαυθεῖ καί, κατ' οἰκονομία Θεοῦ, ὁ Ἰωάννης, ὁ πρῶτος γιός τους, ἦλθε νά προσκυνήσει κι ἐκεῖνος τούς Ἁγίους Τόπους. Βλέποντας τόν Γέροντα τοῦ ἔβαλε μετάνοια. Ὁ δέ τοῦ εὐχήθηκε λέγοντας «Ποῦ ἦσουν Ἰωάννη μέχρι τώρα; Ἦλθαν οἱ γονεῖς σου καί σέ ζητοῦσαν κι ἐσύ πάλι ἦλθες ζητῶντας τόν ἀδελφό σου». Ὁ Ἰωάννης πέφτοντας στά πόδια τοῦ Γέροντα λέει «Σέ παρακαλῶ ἅγιε Πάτερ πές μου, γιά τόν Κύριο, ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφός μου; Ἐπειδή μέχρι σήμερα δέν μέ πληροφοροῦσε ὁ Θεός ἂν ζεῖ, παρά μόνο σήμερα ἀκούω αὐτό γιά πρώτη φορά ἀπό τό ἅγιο στόμα σου».

Λέγοντας αὐτά τά λόγια ἐμφανίστηκε ὁ Ἀρχάδιος χάριν προσκυνήσεως, ὅμως ἦταν τόσο ταλαιπωρημένο τό σῶμα του ἀπό τήν πολλή ἐγκράτεια, ὥστε οἱ ὀφθαλμοί του ἦταν βαθουλοί. Ἄφοῦ προσκύνησε τόν ἅγιο Γέροντα εἶπε «Ἄφησες τό χωράφι σου τίμιε Πάτερ γιά τρία χρόνια, κατά τά ὁποῖα δέν τό ἐπισκέφτηκες, καί γέμισε ἀγκάθια. Ἔτσι θά κουρασθεῖς πολύ γιά νά τό καθαρίσεις». Ὁ δέ τοῦ ἀπάντησε «Κάθε μέρα, παιδί μου, τό ἐπισκεπτόμουν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἀοράτως καί ἐλπίζω στόν Θεό ὅτι δέν ἔχει ἀγκάθια, ἀλλά καλούς καρπούς, ἀπό τούς ὁποῖους τρώει καί πίνει ὁ βασιλιάς Χριστός καί εὐφραίνεται». Ἐνῶ κάθονταν, ῥώτησε τόν Ἰωάννη ὁ Γέροντας νά πεῖ

ποιά ἦταν ἡ πατρίδα του. Ὁ δὲ ἀπάντησε «Ξένος εἶμαι καὶ ἀμαρτωλός, τίμιε Πάτερ, καὶ παρακαλῶ τὸν Θεό, νά μέ ἐλεήσει μέ τίς εὐχές σας». «Τὴν πατρίδα σου πες, στήν ὁποία γεννήθηκες, τὴν ἀνατροφή καὶ τὸ γένος σου, γιὰ νά δοξαστεῖ ἔτσι ὁ Θεός». Ὁ Ἰωάννης τὰ διηγῆθηκε ὅλα. Μὴ μπορῶντας ὁ Ἀρκάδιος νά συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά του, σηκώθηκε καὶ λέει στὸν Γέροντα «Αὐτός εἶναι ὁ ἀδελφός μου!» Ὁ δὲ εἶπε «Τὸ γνῶριζα παιδί μου, ἀλλά δέν ἤθελα νά σᾶς τό πῶ, ἕως ὅτου ἀναγνωρίσετε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο». Τότε ἐναγκαλίστηκαν κατὰ προσταγὴ τοῦ Γέροντα καὶ ἀλληλοασπάστηκαν εὐχαριστῶντας τὸν Κύριο ὁ ὁποῖος τοὺς ἀξίωσε νά δοῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο σέ τέτοιο σχῆμα.

Μετά ἀπὸ δύο ἡμέρες ἦλθαν οἱ γονεῖς τους ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη μέ πολλή παρησία καὶ συνοδεία πολλῶν ἀνθρώπων. Προσκύνησαν τὸν Ἅγιο Τάφο καὶ τὸν Γολγοθᾶ, ἄφησαν πολλὰ χρήματα καὶ βγαίνοντας ἀπὸ τὸν Ναό βλέπουν τὸν Ἅγιο Γέροντα καὶ τὸν προσκυνοῦν λέγοντάς του «Γιὰ τὸν Κύριο, τελειώσαμε τὴν ὑπόσχεσή σου· δεῖξε μας τὰ παιδιά μας». Οἱ γιοί τους βρίσκονταν ἐκεῖ, ὅμως τοὺς ἔδωσε ἐντολή νά μὴ μιλήσουν καθόλου. Οἱ γονεῖς τους δέν τους ἀναγνώρισαν, διότι ἀπὸ τὴν πολλή ἐγκράτεια εἶχαν ἀλλοιωθεῖ τὰ χαρακτηριστικά τους. Ὁ Γέροντας εἶπε στοὺς γονεῖς «Πηγαίνετε, ἐτοιμάστε τράπεζα, γιὰ νά κεράσετε ἐμένα καὶ τοὺς μαθητές μου καὶ ἐκεῖ θά σᾶς πῶ ποῦ εἶναι τὰ παιδιά σας». Ὁ Ξενοφῶν χάρηκε καὶ πῆγε ἀμέσως νά ἐτοιμάσῃ τὴν τράπεζα. Ὁ Γέροντας εἶπε στὸν Ἰωάννη καὶ τὸν Ἀρκάδιο «Ἄς πᾶμε παιδιά μου στή φιλοξενία τοῦ πατέρα σας διότι αὐτό δέν σᾶς βλάπτει. Ὅμως προσέχετε μὴν μιλήσετε καθόλου μέχρι νά σᾶς πῶ. Νά ξέρετε καὶ αὐτό, ὅτι ὅσους καρπούς καὶ ἄν κάμετε, δέν φτάνετε στά μέτρα τῶν γονιῶν σας, μέ τοὺς ὁποίους μόνη ἢ συνομιλία εἶναι ὠφέλιμη».

Πῆγαν καὶ οἱ τρεῖς ἐκεῖ ὅπου βρισκόταν ὁ Ξενοφῶν, ὁ ὁποῖος τοὺς δέχθηκε ὡς Ἀγγέλους Θεοῦ. Κάθισαν ὅλοι καὶ ἔτρωγαν μαζί καὶ ὁ Ξενοφῶν εἶπε «Πῶς εἶναι τὰ παιδιά μας τίμιε Πάτερ;» Ὁ δὲ ἀπάντησε «Καλά εἶναι καὶ ἀγωνίζονται νά σωθοῦν». Οἱ γονεῖς εἶπαν «Ὁ Θεός ἄς τοὺς ἀναδείξει ἄξιους ἐργάτες τοῦ ἀμπελῶνος Του, γιὰ νά λυτρώσουν τὴ θαυμαστή εὐταξία, τὰ χρηστά ἦθη καὶ τὴν εὐλάβεια τῶν δύο μοναχῶν». Καὶ ὁ Ξενοφῶν συνέχισε «Ἀλήθεια τίμιε Πάτερ ἔχεις καλοὺς μαθητές καὶ ἡ ψυχὴ μου τοὺς ἀγάπησε πολὺ καὶ βλέπω ὅτι εἶναι ἄξιοι τοῦ Θεοῦ, ἀλλά παρακάλεσε τὸν Κύριο νά γίνουν ὅμοιοί τους καὶ τὰ παιδιά μας». Ὁ Γέροντας εἶπε «Ἀμήν». Ἐπειτα λέει στὸν Ἀρκάδιο «Πές μου ἀπὸ ποῖο μέρος εἶσαι καὶ ποιοὶ εἶναι οἱ γονεῖς σου;» Ὁ δὲ ἀπάντησε «Ἐγώ, τίμιε Πάτερ, ἤμουν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, υἱὸς πλούσιων γονέων καὶ ὁ πατέρας μου ἦταν συγκλητικός. Εἶχα καὶ ἓνα ἀδελφό μέ τὸν

ὁποῖο μᾶς ἔστειλαν οἱ γονεῖς μας στή Βηρυτό γιά νά μορφωθοῦμε. Καθ' ὁδόν συντρίβηκε τό πλοῖο μας καί ἐγώ σώθηκα μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ μέ ἓνα σανίδι». Αὐτά ἀκούγοντας οἱ γονεῖς δέν ἄντεχαν νά πει καί τά ὑπόλοιπα, ἀλλά σηκώθηκαν μέ δάκρυα καί τούς ἀγκάλιασαν λέγοντας «Αὐτά εἶναι τά παιδιά μας, τίμιε Πάτερ, καί σέ παρακαλοῦμε ἐγείρου νά δοξολογήσουμε τόν Θεό, βρήκαμε τά παιδιά μας, καί παρακάλεσε τόν Κύριο νά μᾶς σπλαγχνιστεῖ καί νά μᾶς ἀξιώσει τῆς Βασιλείας Του».

Ἀφοῦ σηκώθηκε ὁ Γέροντας ἔκανε ἐκτενή προσευχή καί εὐχαριστία στόν Θεό. Ἐπειτα, ὁ Ξενοφῶν καί ἡ Μαρία παρακάλεσαν τόν Ὅσιο καί τούς ἐνέδυσσε τό μοναχικό σχῆμα καί τούς ἔδωσε τήν ἐντολή νά μή δοῦν ὁ ἓνας τόν ἄλλο σέ ὄλη τους τή ζωή! Μετά ἀπό αὐτά οἱ δύο ἀδελφοί ἀποχαιρέτισαν τούς γονεῖς τους καί ἀκολούθησαν τόν Γέροντα στήν ἔρημο ὅπου παρέμειναν ἀσκούμενοι μέχρι τέλους καί ἀξιώθηκαν ἀπό τόν Θεό νά θεραπεύουν κάθε ἀσθένεια ἀπό ὅσους πήγαιναν κοντά τους. Ἐλαβαν δέ καί τό προορατικό χάρισμα. Ἐτσι ἀγωνιζόμενοι ὀλοκλήρωσαν τή ζωή τους. Ὁ πατέρας τους ἔστειλε κάποιον πληρεξούσιο καί πούλησε ὅλα τά ὑπάρχοντά του, κινητά καί ἀκίνητα καί μοίρασε τά χρήματα στους φτωχοῦς. Ἐλευθέρωσε ὅλους τούς δούλους του καί τούς ἔδωσε πλούσια δῶρα. Τή σύζυγό του τήν ὁδήγησε σέ γυναικεῖο Μοναστήρι, ὅπου ἀγωνίστηκε καλά καί εὐαρέστησε τόν Θεό, ἔφθασε στά μέτρα τῶν Ἁγίων, διότι θεράπευσε τυφλοῦς καί δαιμονισμένους, καί ἔπειτα ἀναπαύθηκε ἐν Κυρίῳ. Ὁ δέ ἅγιος Ξενοφῶν ντύθηκε μέ τρίχινα ρούχα, ἀποχώρησε στήν ἔρημο ὅπου ἔζησε τόν ὑπόλοιπο χρόνο τῆς ζωῆς του. Ἀξιώθηκε μεγάλων μυστηρίων καί τοῦ προορατικοῦ χαρίσματος καί ἔπειτα ἀναπαύθηκε κι αὐτός ἐν Κυρίῳ, στίς ἀρχές του ἔκτου αἰῶνα.

Ἱστορικὸ τῆς παλαιᾶς εἰκόνας τῶν Ἁγίων.

Ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ξενοφῶντος (Ξορινοῦ) βρίσκεται μισό χιλιόμετρο Β.Α. τοῦ χωριοῦ Μαζωτός τῆς ἐπαρχίας Λάρνακας. Ἡ εἰκόνα τοῦ ἁγίου ζωγραφίστηκε ἀπό τόν ἱερομόναχο Φιλόθεο, τό 1822. Τήν ἔφερε στό χωριό ὁ πατέρας τοῦ Γιωρκῆ Μαστραππῆ, ὁ Χατζηδῆμητρος, καμηλάρης ἀπό τή Βουκολίδα Καρπασίας, πού ἦλθε καί παντρεύτηκε στόν Μαζωτό.

Ἦταν μιά νύκτα τοῦ καλοκαιριοῦ, στά μέσα τοῦ περασμένου αἰῶνα, πού τοῦ φανερώθηκε ὁ Ἅγιος Ξενοφῶν καί τοῦ εἶπε:

«Ἐύπνα νά πάεις νά μέ φέρεις στόν Μαζωτό καί τό χωριό θά δεῖ μεγάλο καλό ἀπό μένα».

Τό πρωί ὁ Χατζηδημητρος δανείστηκε τή μούλα τοῦ γείτονά του καί ξεκίνησε νά πάει στή Βουκολίδα, πού ἤξερε πώς ἦταν ἡ εἰκόνα. Ἔκαμε μιά ὀλόκληρη βδομάδα, μά ἔμελλε νά στραφεῖ ἄπρακτος, γιατί ὁ ἱερέας τοῦ χωριοῦ ἀπ' τόν ὁποῖο ζήτησε τήν εἰκόνα, ἀρνήθηκε πώς εἶχε τέτοιον Ἅγιο στό ἐκκλησάκι.

Τόν ἐπόμενο χρόνο πάλι τοῦ φανερώθηκε ὁ Ἅγιος καί τοῦ ζήτησε νά τόν φέρει στόν Μαζωτό καί δανείστηκε ξανά τό ἴδιο ζῶο γιά νά κάμει τό θέλημα τοῦ Ἁγίου. Καθ' ὅλη τή διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ, πού κράτησε αὐτή τή φορά ἐλάχιστες ὥρες, κυριαρχοῦσαν στή ψυχή τέτοια συναισθήματα δέους, βαθιᾶς πίστεως καί ἐκστάσεως ὥστε ἔφθασε στό σπίτι τοῦ ἱερέα σάν ὑπνωτισμένος. Ξαναζήτησε τήν εἰκόνα, μά πάλι ὁ ἱερέας τοῦ ἀρνήθηκε. Ὁ Χατζηδημητρος, ὅμως, ἦταν ἀποφασισμένος νά ἐκτελέσει ὅπωςδήποτε αὐτή τή φορά τό θέλημα τοῦ Ἁγίου Ξενοφώντος, καί ἐπέμενε νά πάνε στήν ἐκκλησία νά τή βροῦν.

«Πᾶμε», τοῦ εἶπε, «κι εἶναι στή δεξιᾶ πλευρά τῶν εἰκόνων, δίπλα στό προσκυνητάρι».

Ὁ ἱερέας, τότε, στήν προσπάθειά του νά κρατήσει τόν Ἅγιο στήν ἐκκλησία του, παράγγειλε νά σηκώσουν τήν εἰκόνα ἀπ' τή θέση της καί νά τήν κρύψουν κάτω ἀπό τό χῶμα, στήν αὐλή τῆς ἐκκλησίας. Ὅταν ἔγινε ἡ παραγγελία τοῦ ἱερέα, τότε ὁ ἱερέας, οἱ ἐπίτροποι κι ἀρκετοί συγχωριανοί του, πῆραν τον Χατζηδημητρο στήν ἐκκλησία, γιά νά δεῖ κι ὁ ἴδιος μέ τά μάτια του, πώς δέν ἦταν ἡ εἰκόνα ἐκεῖ πού τούς ἀνέφερε.

Ὅταν ἔφθασαν ὅμως στήν αὐλή τῆς ἐκκλησίας, ὁ Ἅγιος Ξενοφῶν ἔδειξε τό θαῦμα του κι ὅλοι οἱ παρευρεθέντες ἔμειναν ἐκπληκτοί μπρός στό θέαμα πού ἀντίκρυσαν. Στό κέντρο τῆς αὐλῆς ἀναψε μιά μεγάλη φλόγα κι ὅλα γύρω πῆραν μιά μυστηριώδη ὄψη. Ὁ Χατζηδημητρος, σάν σέ ἔκσταση, πῆγε καί σήκωσε τό χῶμα καί κάτω ἐκεῖ, μέσα σέ καθαρό σινδόνι, πού δέν ἔπαθε τίποτε ἀπό τή φωτιά, βρέθηκε ἡ εἰκόνα πού ζητοῦσε. Μετά ἀπ' αὐτό κανεῖς δέν τόλμησε νά σταθεῖ ἐμπόδιο στόν εὐσεβή ἀπεσταλμένο τοῦ Ἁγίου κι ἔτσι ὁ Χατζηδημητρος πῆρε τήν εἰκόνα καί τήν ἔφερε στόν Μαζωτό σέ μιά νύκτα μοναχά.

Ἡ μούλα πού τόν ἔφερε καβάλα, μόλις ἔφθασαν στήν αὐλή, καταϊδρωμένη καί κουρασμένη, ἔγειρε καί ψόφησε.

Ὅλο τό χωριό μαζεύτηκε στό σπίτι τοῦ Χατζηδημητρο καί ἀφοῦ σχημάτισαν θριαμβευτική πομπή, ψάλλοντες καί δοξολογοῦντες τόν Θεό, μετέφεραν τήν εἰκόνα στό παλιό ἐκκλησάκι, πού βρισκόταν στή θέση τοῦ σημερινοῦ παλαιοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, καί ἔκαμαν Θεία Λειτουργία.

Ἄπ' τήν ἄλλη μέρα ἄρχισαν τά θαύματα τοῦ Ἁγίου. Εἶναι ὁ κατ' ἐξοχήν Ἅγιος πού ξορίζει τό κακό καί τήν ἀρρώστια, γι' αὐτό πήρε τό ὄνομα Ἅγιος Ξορινός. Οἱ χωρικοί γνωρίζουν πλῆθος ἀσθενῶν, πού τούς φανερώθηκε καί τούς ἔκανε καλά.

Κάθε χρόνο, στίς 26 Ἰανουαρίου, γιορτή τοῦ Ἁγίου Ξορινοῦ, μαζεύονται πιστοί ἀπ' ὅλα τά μέρη τῆς Κύπρου.

*Πηγή: Βίος, Θαύματα, Παράκληση καί Χαιρετισμοί τοῦ Ὁσίου Πατρός Ἡμῶν Ξενοφώντος (Ξορινοῦ) καί τῆς Συνοδείας αὐτοῦ, εκδ. Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ξενοφώντος Μαζωτοῦ, 2018.